

[Jytte Andersen]

Det bedste ville efter vores opfattelse være, at vi i denne her 1½-års-periode sagde: Et tredje arbejdstilbud er ikke muligt. Det næstbedste, en moratorieordning, som SF har foreslået det, har forligspartierne ikke ønsket, til trods for at forudsætningerne for den politiske aftale er forskudt på to områder. Og det er jo det, den reelle uenighed går på blandt forligspartierne: De Radikale og regeringen på den ene side og Socialdemokratiet på den anden side. Vi mener faktisk, det var en forudsætning som grundlag for aftalen, at arbejdsløsheden ville gå i den rigtige retning, men den gik desværre i den forkerte.

Vi har som sagt også udskudt revisionsbestemmelsen et år, og det mener vi ikke bør påvirke den gruppe mennesker, som i hvert fald uforskyldt er i denne situation på grund af vores beslutning. Derfor er vi egentlig lidt skuffede over både regeringens og Det Radikale Venstres meget afvisende holdning til – på et tidspunkt, som vi jo også har diskuteret inden for forligskredsens rammer – nogle mere selektive initiativer over for denne gruppe. Så forslaget skal ses som en nødløsning, en udstrakt hånd til de langtidsledige, som ikke ønsker at høre til og heller ikke hører til i det sociale system. Det vil givet for nogle giftes og samlevenes vedkommende betyde en social deroute, og der vil sandsynligvis også følge tvangsauktioner med i kølvandet, og vi synes altså ikke, det er en rimelig måde at rådgive de langtidsledige på at anbefale dem at blive skilt, for at de ikke skal komme ind under bistandslovens gensidige forsørgelsesprincip.

Det har været sagt tidligere, at nogle vil kunne få en bedre økonomisk situation i bistandsystemet, og det er der da heller ingen tvivl om for så vidt angår den første 9-måneders-periode, men så vil de gå ned på varig bistand, som er på 2.500 kr. om måneden. Så uanset at de i den øjeblikkelig situation kan lave et regnestykke, som ser ganske pænt ud, er virkelighedens 9-måneders-bestemmelse benhård, for derefter ryger de ned på varig bistandshjælp. Det mest afgørende for os er, at de langtidsledige tydeligvis ikke ønsker at være tilknyttet det sociale system, men ønsker at bevare livlinen til arbejdsmarkedet.

Vi har i Socialdemokratiet været overraskede og bekymrede over, hvor unge folk i denne gruppe tydeligvis er. Arbejdsløshedskassernes

Samvirke er tidligere kommet med nogle oplysninger, som i hvert fald er gået meget bredt ud til opinionsdannere og politikere, og som fortalte, at op mod 40 pct. er under 35 år og op mod 80 pct. under 45 år. Det er altså forholdsvis unge mennesker og overvejende kvinder.

Som det er fremgået tidligere, synes vi, at vi skylder denne gruppe at gøre vores bedste, og derfor er jeg egentlig glad for de meldinger, som Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne gav ved SF's forslag, og som gik ud på, at vi skulle kigge på denne gruppe – for dette forslag bliver der sandsynligvis ikke flertal for den næste times tid, så skulle verden da flytte sig ganske væsentligt – og prøve at gå lidt dybere ned og gøre os nogle kvalificerede overvejelser om, hvordan vi kan modvirke, at den kommer i klemme og ryger ud i en social situation, som er uacceptabel.

Jeg vil godt kvittere for de to forholdsvis åbne meldinger om, at vi må gøre noget for denne gruppe, der uforskyldt er i en situation, som efter vores opfattelse er uacceptabel.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu har vi haft en lang debat om præcis det emne, som det socialdemokratiske forslag omhandler, og jeg ved egentlig ikke, hvor meget der er tilbage at tilføje, men der er dog to ting.

Om det konkrete socialdemokratiske forslag er der først og fremmest tilbage at sige klart og kontant, så det kan forstås, at det er et klokkeklart forligsbrud.

I forhold til 1988-forliget er der ingen som helst forskel på SF's forslag og det socialdemokratiske forslag. Den temmelig besynderlige og fantasifulde forklaring, fru Jytte Andersen har givet her fra talerstolen på, hvorfor SF's forslag er forligsbrud i modsætning til det socialdemokratiske forslag, minder mest af alt om den, der hæfter sig ved skæven i sin broders øje uden at kunne se bjælken i sit eget. Det var det ene.

Det andet, der står tilbage fra den foregående debat, er et ubesvaret spørgsmål. Fru Jytte Andersen skylder mig stadig væk et svar på, hvor længe Socialdemokratiet mener at man skal kunne blive forsøret via dagpengesystemet. 7 år er ikke nok, og 9 år er ikke nok. Hvad er nok for at tilfredsstille Socialdemokratiet?

Jeg forstår, at fru Jytte Andersen lægger stor vægt på, at der med det socialdemokratiske